

трика“. Българитѣ отговорили: „Ако не позволите на българския народѣ да свика съборѣ за своитѣ църкви и училища, той ще се изсели отъ Турция и ще отиде въ въ друга държава“. Турцитѣ си помислили: ако българитѣ се изселятъ, кой ще работи нивитѣ и кой ще отглежда добитѣкъ. Турската държава ще остане безъ храна и безъ данъкоплатци. И разрешили. Българитѣ се събрали на съборѣ въ Цариградѣ—все стари, заедно съ владицитѣ, все първенци, учени, богати, селяни и умни: отъ Охридѣ—Манолѣ Кюркчиевъ, отъ Скопие — икономѣ попѣ Георги и Стоянѣ Костовѣ, отъ Велесѣ — Константинѣ Шулевѣ, отъ Кукушѣ-Дойранѣ — попѣ Тодорѣ и Константинѣ попѣ Гутовѣ, отъ Битоля — Тодорѣ Г. Кусевичѣ, отъ Воденѣ — Георги Гоговѣ, отъ Неврокопѣ — Коста Сарафовѣ. Най-много се отличилъ съ защита на македонскитѣ училища и църкви Тодорѣ Кусевичѣ, който сетне стана много работливъ митрополитѣ въ Стара-Загора.

Въ 1872 г. въ деня св. Кирилѣ и Методий църковната борба се завърши благополучно и тържествено. Избраниятъ български екзархѣ Антимѣ I обяви, че българската църква и просвѣта сж свободни. Така бѣ постигнато пълно църковно и училищно обединение на всички българи, които живѣятъ на Балканския полуостровѣ, отъ Дунава до Охридѣ и отъ Пиротѣ до Бѣло-море.

Сполукитѣ на младитѣ.

Откакѣ се постигна народното духовно единство, младитѣ засилили апостолската си работа да подготвятъ народа за въстание. Сега бунтовната подготовка можеше да се извърши най-вече околѣ Дунава, гдето народнитѣ апостоли можеха по-лесно да минаватъ въ Влашко, въ Сърбия и въ другитѣ свободни държави. Голѣмитѣ апостоли и водачи на бунтовницитѣ за свобода били Георги Мамарчевѣ и Георги Раковски отъ Котелѣ,